

Jeg kommer fra jorda!

For noen dager siden kom jeg bort i en mann som begynte å spørre meg hvor politistasjonen var. Jeg smilte tilbake og prøvde å forklare ham at han skulle gå til høyre, rett frem og deretter til venstre mens jeg prøvde å gjøre om på enkelte ord fra dialekten min. Rynkene på pannen hans ble djupere og djupere som sa tydelig at han sliter med å forstå hva jeg egentlig sier. Like etter brøt ut; Hvor er du fra unge frue?

Steigen, svarte jeg. Et område ca. 3 timer unna byen Bodø, altså i Nordland. Jeg følte jeg forklarte meg fint denne gangen, men mannen hadde fortsatt rynker i pannen før han sa; Nei, hvor er du egentlig fra?

Den første tanken som slo meg var Norge. Jeg har bodd her helt siden jeg var syv år, og har siden vokst opp med norske normer og regler. Jeg kan det norske språket mye bedre enn mitt eget morsmål, dari, og jeg føler meg som en typisk norsk jente på nitten år. Jeg skjønnte raskt at «Norge» ikke var det landet mannen var ute etter. Afghanistan, sa jeg. Rynken på pannen ble enda større ettersom mannen mente at jeg sikkert var fra Øst-Asia et sted. Det var da jeg innså at spørsmålet «hvor er du fra?» er ingenting annet enn stress når nasjonalitet, etnisitet og det resiterende landet som du befinner deg i, er alle ulike.

Det stemmer at jeg er fra en minoritetsgruppe som helt sikkert vandret fra Øst-Asia og på et eller annet tidspunkt bestemte seg for å bosette seg i Afghanistan. Hazara, et begrep som beskriver min etnisitet og som også har vært utsatt for diskriminering av andre folkegrupper i Afghanistan gjennom alle år, fordi de er ikke «ekte afghanere». Når den russiske og senere borgerkrigen i landet brøt ut, flyktet familien min til nabolandet, Iran. Der gikk jeg på skolen og fikk fort oppmerksomhet for å ha utmerket meg fagmessig, men møtte selvsagt på en del mobbere som så på meg som ingenting annet, enn «en afghaner unge».

Hvordan jeg senere kom til Norge i en alder av syv, var Guds vilje, ifølge familien min. Det var skjebnen og vi var heldige. Etter å ha bodd i landet i over elleve år, føler jeg meg mer eller mindre norsk. Jeg viser mer interesse for norsk faget enn de fleste etnisk norske i klassen. Jeg er mer glad i brunost enn *paniir*, en slags hvitost fra Midtøsten og jeg er heldig som har over 3 norske bestemødre og en mamma som er snart ferdig med å sy den norske nordlandsbunaden min.

04.05.2017

Ja, jeg er heldig og det var Guds vilje. Det jeg ofte ikke forstår er blant annet hvorfor Gud er så snill mot meg i forhold til andre jenter, gutter eller mennesker generelt. Jenter, gutter og mennesker som flykter fra krig, men blir stoppet fordi de som syrere, palestinere, afghanere, iranere eller arabere ikke er fra vesten eller god nok for landet. De er ikke nordmenn. Er det det som er Guds vilje? Er det det den gode Gud, Jesus eller Allah har planer for disse menneskene? Mennesker som holder på sin tro mer enn meg til og med. Mennesker som tilber og ber om tilgivelse dag inn og dag ut, men lever under de verste levekårene som overhodet mulig. Gud har gitt oss fri vilje. Vi kan dermed ikke si at det som skjer på jorda er bare Guds vilje. Denne situasjonen er også opp til oss mennesker. Her bestemmer vi.

«Innvandringsminister Sylvi Listhaug har gitt UDI mer penger for å undersøke gamle saker, ta de som har jukset, og sende dem ut – uansett hvor lenge de har vært i landet.» leste jeg i aftenposten for noen måneder siden. Personlig har jeg mistet tre venner etter at frøken Listhaug ble ansatt. Tre venner. To av dem var norgesmestre og nordisk mestere innenfor kampsporten taekwondo, men ble sendt til Ghana og Etiopia. De kjempet for Norge og satte landet høyere i kampsportslista i forhold til de skandinaviske nabolandene våre, men de var dessverre ikke nordmenn for Listhaug og innvandringspolitikken – uansett hvor mange medaljer de hentet for Norge i de nasjonale og internasjonale stevnene.

Det er da jeg personlig tenker: hva vil det si å være norsk? Vi det si at du har blondt hår med lyse øyne? At du har statsborgerskap? At du må elske ski og brunost eller at du må være født og oppvokst i landet? Det er mange som føler seg norsk, men får ikke oppholdstillatelse fordi noen på et tidspunkt bestemte at dette er Skandinavia og dette er Norge og dermed markerte en krusedull på kartet. Virkeligheten sier noe annet. Ser man bilder av jorda fra verdensrommet er det ingen streker som skiller landene fra hverandre. Det er ikke nedskrevet at dette er mitt land og dette er ditt. Jeg mener, er ikke vi ifølge teorien i slekt alle sammen? Var det ikke vi som på et tidspunkt vandret fra Afrika og bosatte oss på ulike deler av verden? Vårt DNA er mer sammenkopleet enn det vi tror, som strekker seg fra ulike land og nasjoner og gjør oss til den unike skapningen vi er. Jeg er altså opprinnelig en afrikaner. Det er du også.

Selvsagt finnes det ekstremister der ute som liker å kalle seg for IS, Mujahedin eller Al Qaida og kaller seg for muslimer, på lik linje som Ku Klux Klan og en Brevik som spiller videospill og dreper for Kristendommen. Men er de virkelig ekstremister? Min muslimske venninne sa at

vi ikke kan plassere disse gruppene under begrepet «ekstremister». Ekstremister er de som ber mer enn fem ganger om dagen. Ekstremister kutter på ting andre ikke ville klart, som å la være å høre på musikk eller være i aktivitet. Ekstremister er de som bruker all sin tid på Gud eller Allah. Så ifølge henne kan vi ikke kalle de som dreper, voldtar små jenter og i samme sleng gutter for ekstremister! Jeg la fort merke til at hun hadde sterke meninger når det gjelder hvordan Islam blir forestilt her i vesten av nettverk, TV og radio. På en måte fikk jeg litt medfølelse med henne, men samtidig tenkte jeg: hva om religion ikke eksisterte i det hele tatt? Det tok ikke langt tid før jeg innså at det ikke vil være mulig, og at verden alltid vil bestå av «ekstremister» der ute som vil fortsette å kalle seg for IS, Mujahedin eller Ku Klux Klan. Det blir plutselig lov å drepe. Er det det den gode religionen består av?

Men tilbake til oss mennesker. Som den smarteste arten, homo sapiens, har vi all makt her i verden til å gjøre det vi vil og skape en forandring. Likevel viser det seg at det ikke fungerer. Med konkurranse instinkt, det å være best, liker vi å utkonkurrere hverandre og vise at det er «jeg» eller «vi» som er størst og den mektigste av alle andre. Det starter med «jeg» eller «vi» som enkeltpersoner, men sprer seg raskt til «oss» som en nasjon, et land. Hvem som havner på månen først, hvem som har mest olje og gull eller hvem som er rikest er noen eksempler på hvor flinke og mektige konkurrenter vi menneskene er. Det kan likevel gå galt, og det som kan gå galt, det går galt. Vi får et problem når konkurransene våre går utover de som ikke er med på spillet. Flere millioner dør hvert år på grunn av krig. Krig, noe som mennesker står bak og er ansvarlig for. Ved å legge til naturkatastrofer som tsunami og jordskjelv, får vi et skikkelig ragnarokk for de stakkars menneskene som bor i utviklingslandene eller lavkostlandene. Vi har gruppert landene under kule ord, men jeg vet ikke om vi er så kule på andre arenaer. Uansett hvor mye hjelpeorganisasjoner som Røde Kors, Redd Barna eller Leger uten Grenser jobber for å være tilstede for de som trenger det mest, viser det seg at bombene aldri tar slutt og at det ikke vil være lenge før vi hører nyheten om den neste. Vi har det godt, fordi de har det dårlig. Vi vet om det, men vi er ikke lenger sikker på hva vi skal gjøre eller om vi kan gjøre noe. Bombene og nyhetene har blitt en vane.

For at vi mennesker skal føle oss bedre, har vi en tendens til å dømme og dermed skape fordommer og videreføre dem. Jeg har blant annet hørt at en dame ikke bærer hijab uten at det står en mannlig forsørger bak henne som tvinger henne til det, eller at nordmenn ikke

04.05.2017

vet hvordan man virkelig skal elske sin elskede, siden skilsmisse søylene hos dem er blant de høyeste. Slike fordommer har klart å holde seg i livet gjennom alle år, og jeg tror jeg vet hvorfor. Du skjønner, det blir lettere å ikke bry seg når vi har en unnskyldning til å ikke bry oss. Vi har en grunn til å være likegyldige. Vi har fordommer vi kan lene oss på. Og når noen sier at vi mister jobbene våre hvis vi tar inn flere utlendinger til Norge eller vesten, så kommer vi til å miste alle jobbene våre. Når noen sier at det ikke hjelper å bry seg om krig fordi den vil alltid eksistere, så blir det enklere å ikke bry seg. Når noen sier at den norske kulturen kommer til å forsvinne for at vi slipper inn mange utlendinger, så kommer det mest sannsynlig til å skje. Det kan umulig skje den omvendte tanken, at den utenlandske kulturen og tradisjonen blir mer lik den norske ettersom de har faste normer og verdier som forventes av dem så lenge de bor i landet eller blir akseptert som norske statsborgere. Nei, takk Gud for disse fordommene. Hva skulle vi ha gjort uten dem?

Det er ikke lett for meg å forstå hvorfor mennesker i det hele tatt er til og hva som er meningen med krig, raseskille og de ulike gruppene vi blir plassert i. En ting som er sikkert er at vi alle er mennesker. Mennesker som elsker sine familier og venner. Mennesker som har sine egne interesser. Mennesker som har en lidenskap dypt inne hos seg selv. Mennesker som ønsker fred og harmoni. Ja, vi mennesker er ett og vi kommer fra ett sted, jorda. Så neste gang en person stopper meg på gata og stiller spørsmålet: -hvor er du egentlig fra? Vil svaret være enkelt: jorda!

Somayeh Gaznawi 41311817 sgaznawi@gmail.com

Fredenlund 12 Fredrikstad 1617

Fredrikk ||

